

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

Рѣкъ 1904.

Выдано 10. лютого

Ч. II.

Ч. 6.

Ч. 58/орд. О св. великомъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божю Милостію и св. Апостольскаго Престола благословенемъ

Епископъ Перемыскій, Самбѣрскій и Сянѣцкій,

Всечестному Духовенству и Возлюбленнымъ Вѣрнымъ Епархіи

Поздоровлене въ Божѣ и Архіерейске благословене!

Здаеся, що недавно тому, якъ я дорогі Братя передъ остатнымъ великимъ постомъ словомъ моимъ до Васъ вѣдзывався, якъ выславъ я до Васъ мѣй листъ, котрый Вамъ вѣтцѣ Вашіи духовніи въ Церквахъ прочитали, якъ щиримъ вѣтцѣвскимъ словомъ я Васъ поздравлявъ и выложивъ Вамъ нещасне положене чоловѣка, знаходячого ся въ грѣсѣ, и указавъ на одинокій спосѣбъ, якъ зъ того нещастя выратоватися, на одинокій лѣкъ, якъ зъ тои смертельной хоробы вылѣчитися, на покаянїе, на св. Тайну покаянїя, въ котрѣй Христосъ Господь и для наибѣльшого грѣшника давъ средство, щобы на ново мѣгъ статися чоловѣкомъ щасливимъ, чоловѣкомъ здоровимъ на душѣ, дитиною возлюбленою Божю, братомъ Спасителя нашего Іисуса Христа, дѣдичемъ безконечныхъ дѣбръ вѣчныхъ.

И я пересвѣдченный, що Вы, дорогі Братя и дѣти мои духовні, радо слухали голосу Вашего Архіерея, я пересвѣдченный, що Вы уважно розбирали мои слова, до Васъ щиро высказані; — божь Вы, якъ всюда нашъ рускій нарѣдъ, вѣру въ Бога и въ спасеніе вѣчне глубоко маєте вписану въ серцяхъ Вашихъ, Вы слухаете своєю матери Церкви и за ея голосомъ идете. Выджу я тое, коли де небудь помежи Васъ выѣду, — выджу якъ Вы горнетесь до домѣвъ Божихъ, якъ численно приступаете до св. сповѣди, до св. причастія, якъ радо слухаете моихъ наукъ, тожь маю въ Бозѣ надѣю, що и мѣй листъ о покаянію за помочію ласки Божой допомѣгъ не одной душѣ, котра блудила, знайти просту дорогу, не одного грѣшника зробивъ уважнымъ на его нещасне положене, и наворачувъ его, многимъ зъ Васъ принѣсь правдивый пожитокъ.

Недавно здаєся, а то проминувъ вже цѣлѣсенькій рѣкъ. А черезъ цѣлый рѣкъ кѣлько то змѣнъ у Васъ, и у насъ и вѣюда сталося.

Погляньте на около себе, кѣлько то зъ тыхъ, котрі минушого року разомъ зъ Вами въ домъ Божѣмъ листу мого слухали, рже нинѣ не живутъ. Скѣнчили свою вандрѣвку на земли, зложились ихъ тѣла до землѣ, а душѣ ихъ, душѣ безсмертнѣй, душѣ дорогѣй станули передъ Спасителемъ, але станули яко передъ судією, щобы отримали зъ рукъ Его найсправедлившихъ пѣсля заслугъ своихъ: нагороду або кару!

Чи всѣ они отримали нагороду? чи всѣ они теперь щасливѣ? чи всѣ видять Бога и наслаждаются радостію небесъ? — не намъ о тѣмъ судити, бо тое знае лише Господь Богъ и Его сынъ небесный, и Святіи въ небѣ, але не мы жиючі еще на земли. Намъ позѣстає лише молитва о душахъ ихъ, и певно, що Вы дорогѣй Братя щиро и часто молитесь за ними, особенно же въ тѣи дни поминальнѣй, котрі Церковь св. установила яко дни молитвы и дни безкровной жертвы за душѣ помершѣй.

И Я за нихъ молюся, за тѣи душѣ помершѣй, котрі станули передъ судомъ Божиимъ и помочи нашої потребують. И такъ, якъ каждой недѣлѣ и свята правимо службу Божу на интенцію всѣхъ Васъ, котрі лѣтьми моими духовными есьте, якъ часто въ будніи дни офѣрую службу Божу на интенцію всѣхъ Васъ, котрі до моеи епархіи належите, а при котрой службѣ Божой Васъ воспоминаю, такъ само каждого тыжня офѣрую одну службу Божу за душѣ помершѣй въ моеи епархіи, въ всѣ дни поминальнѣй за душѣ всѣхъ усопшихъ православныхъ христіянъ, а при каждой службѣ Божой молюся такожь и за помершихъ.

Въ тѣмъ бо єсть тая тѣсна звязь Церкви Христовой, що мы жиючі, отже мы, котрі належимо до Церкви воинствующой. молимося за помершихъ, котрі знаходяться въ чистилищи, и становлять Церковь страждучу, а Церковь торже-

ствуюча, то єсть, Святїи въ небѣ, тамъ передъ престоломъ Божимъ молятеся за насъ и выпрошують намъ многї ласки у Господа Бога.

Але не лише у Васъ не стало въ тѣмъ роцѣ минувшѣмъ неодного, которого Богъ покликавъ до Себе; и цѣла Церковь католика оплаковала смерть Головы своєї, смерть великого Папы, славного наслѣдника св. Ап. Петра, Льва XIII.

Однако якъ я Вамъ заразъ по выборѣ нового Папы сказавъ, Папа умирає але Папство жие, Голова Церкви, Намѣстникъ Христовъ єсть и буде ажъ до кѣнця свѣта. Тожъ по смерти Льва XIII. маємо нового Вѣтця Христїанъ, нового Голову Церкви въ Найдостойнѣйшѣмъ св. Отцѣ Пїю X.

Въ першѣмъ Своимъ посланю, котре св. Отець Папа Пїй X. выдавъ до всѣхъ Патріархѣвъ, Архієпископѣвъ и Епископѣвъ, котре то посланїє вѣдзначаєся великою побожностію, повагою и сердечностію, вказує Голова Церкви на нещасне положене свѣта черезъ злобу людску, бракъ мира, бракъ любви, и вказує на средство, якого уживати треба, щоби людей поправити и привести до того, щоби Богу повиновалися, а то: „**возглавити вси въ Христа**.“ Обновитися намъ треба въ Христа Господь, всею, що робимо, що мыслимо, що намѣряємо, потреба намъ оперти о Христа и Его законъ.

А колижъ вѣдповѣднѣйшій часъ до того, щоби належито розважати и подумати надъ тымъ, чимъ є Христосъ для насъ, якъ не часъ великого посту? Въ тѣмъ часѣ Церковь св. приводить намъ наглядно передъ очи спасительнїи страсти Христовї, въ всѣхъ богослуженїяхъ сильнѣйше пукає до сердець нашихъ, указує намъ превелику для насъ ласку Христа, а нашу невдячнѣсть и грѣховнѣсть, вказує намъ на Христа, яко будучого нашего судїю и на будуче Его славне пришествїє на той свѣтъ, щоби судити: „живымъ и мертвымъ“.

Такъ побожно розлягає ся въ тѣмъ часѣ въ нашихъ Церквахъ пѣснь: „**Истерпѣмый за насъ страсти, Іисусе Христе Сыне Божїй помылуй насъ**.“ Такъ коримося мы передъ Христомъ Господомъ нашими поклонами, що въ порошокъ землѣ похиляємъ нашї головы, щоби Христу Богу якъ наибѣльшу честь вѣдати и нашу ничтожнѣсть и грѣховнѣсть оказати.

И тїи навѣть, котрїи нечасто любять ходити до Церкви, котрїи рѣдко коли ходять до сповѣди, рѣдко коли приймають Христа въ Найсвятѣйшихъ Тайнахъ въ часѣ великого поста каются своихъ грѣхѣвъ, принимають до сердца своего Христа Господа и зъ глубины сердца взывають: „Іисусе Христе, помылуй насъ!“ И тїи, котрїи побожно жите ведуть, и тїи котрыхъ, сердце все переповнене любовїю къ Богу, въ тѣмъ часѣ горячїйше, якъ коли инди зъ глубины душѣ своєї взывають: „Сыне Божїй помылуй, помылуй насъ!“

Бѣднїи и богатїи, щасливїи и нещаснїи, хорїи, здоровїи, старїи и молодїи, свѣтеки и духовнїи все мы разомъ лучимо нашъ голосъ, лучимо разомъ нашї сердца, устами и душею взываемъ: „Іисусе Христе, Сыне Божїй, помылуй, помылуй, помылуй насъ!“

бо всё Его помылованя, Его гомочи, Его ласки потребуемо и хотъ въ томъ святѣмъ великомъ постѣ горячѣйше и сердечнѣйше о тое помиловане благасмъ.

Знаю я дорогі Братя, що Вы крѣпко держите ся вѣры, що крѣпко вѣрите въ Иисуса Христа, Сына Божого. Але у многихъ вѣра тая есть мертва, вправдѣ они невырѣкаются вѣры, але житємъ своимъ вырѣкаются того, въ которого вѣрують. А потреба конечно, чтобы тая вѣра наша була жива, чтобы мы всюды а всегда объявляли всё въ Христѣ, чтобы мы не лише вѣрили въ Христа але за Его прикладомъ поступали и жили, чтобы мы всегда, а особенно теперь ясно и докладно представили собѣ, що Христосъ есть нашимъ Спасителемъ, що Христосъ есть нашимъ примѣромъ и образцемъ, за котрымъ намъ ити и которого насльдovati намъ потрѣба.

Передъ тымъ, нмъ Христосъ опутивъ тую землю и вознесь ся до Отца Небесного, сказавъ: „Шѣдши оубо навчѣте всѣхъ ѣзыки, крѣщающе ихъ во имя Отца, и Сына, и Святаго Духа“ (Мат. 28. 19).“ Въ томъ приказѣ, данымъ Апостоламъ, мѣстится такожь и объявленіе о св. Троицы, Оденъ Богъ въ трохъ особахъ, друга особа то есть „Сынъ“ то есть „Слово“, о котромъ св. Евангелистъ Іоаннъ пише: „Въ началѣ бѣ Слово, и Слово бѣ оубо Бгъ, и Бгъ бѣ Слово. Сѣй бѣ истинный оубо Бгъ. (Іван 1.)“

А дальше у тогоже Евангелиста читаемъ: „И Слово плоть бѣсть (Іов. 1-14).“ Тожъ уважайте, дорогі Братя що тѣи всё слова означаютъ: Слово, то есть едиnorodный Сынъ Божій, вѣдъ Отца рожденный передъ всеми вѣками, Богъ вѣдъ Бога, свѣтло вѣдъ свѣтла, правдивый Богъ вѣдъ правдивого Бога, котрый для насъ, для нашего спасеня зѣшовъ зъ неба, принявъ тѣло а родився вѣдъ Пречистой Дѣвы Маріи.

Для насъ отже зѣславъ Отецъ небесный Своего Сына едиnorodного на той свѣтъ, для нашего спасеня принявъ предвѣчный Сынъ Божій природу людску, яко Богъ и чоловікъ стався Христосъ нашимъ Спасителемъ. Рѣдъ людскій власною силою не мѣгъ ся зъ грѣховного упадку пѣднести. Черезъ чотыри тысячъ лѣтъ перебували люде въ темнотѣ и тѣни смерти. И въ томъ сумномъ часѣ Богъ неопустивъ цѣлковито людей. Зъ помежи всёхъ народѣвъ выбравъ собѣ оденъ народъ въ котромъ удержала ся вѣра въ единого Бога, сотворителя неба и землѣ, въ котромъ удержала ся надѣя на месію, обѣщаного вже въ раю прародичамъ. Черезъ пророковъ обновлявъ Богъ тую обѣтницу, а на конецъ являеся св. Іоанъ креститель и взыває: *покайтесь, приближитесь до тѣхъ истинъ* (Мат. 3. 2.) А показуючи на Иисуса говоритъ: *се агнецъ Бжій, взимай грѣхи міра* (Іван 1,29)

А теперь погляньмо, якъ Иисусъ Христосъ Свое велике дѣло яко Спаситель сповняе. Коли Христосъ дався окрестити вѣдъ Іоана, отворилося небо и дався чути голосъ Отца небесного: *Ты еси Сынъ мой возлюбленный, ѿ тѣхъ благоволющихъ* (Лук. 3. 21. 22.) По крещеню повертае Иисусъ зновъ до Галилеи и Его слава розширяеся по цѣлой окрестности. Цѣлый край жидѣвскій пероходивъ Иисусъ, зъ Галилеи черезъ Самарію до Іудеи. Всюди голосить Свою науку, въ синагогахъ и въ Храмѣ

Іерусалимскѣмъ, въ пустыни, мѣстахъ и селахъ, на горахъ и зъ корабля на озерѣ а народъ въ великѣмъ числѣ иде зъ нимъ, слухае Его бесѣды и: „дивлѣхсѣмъ народи ѿ оучѣніи єго? Ёкъ ко оучѣніи нхъ, ѿкъ власть имѣмъ“ (Мат. 7. 29). Въ цѣлѣмъ роцѣ церковнѣмъ Вамъ, дорогіи Братя, Вашіи Отцы духовніи читають тѣи науки Христовѣ изъ св. Евангелія, и обясняютъ Вамъ, а Гы теперѣ дорогіи Братя пригадайте собѣ хотѣ на дек тѣи зъ нихъ и розважайте ихъ въ часъ великого посту. Пригадайте собѣ на тую прекрасну проповѣдь на горѣ и на науку о семи блаженствахъ, пригадайте собѣ, якъ Христосъ учивъ насъ молиться и научивъ насъ молитвы: „Отче нашъ“; пригадайте собѣ тую обѣтницю Найсвятѣйшой тайны Евхаристіи: „ѿзъ єсмѣ хлѣбъ живѣотный. Єй єсть хлѣбъ ходоу єхъ ѿсєсє, да дѣи кто ѿ негѣ дѣи, не оумрєтє. ѿзъ єсмѣ хлѣбъ живѣотный ѿже сшєдѣи єхъ ѿсє: . . . хлѣбъ, єгоже ѿзъ дѣмъ, плоть моѣ єсть, юже ѿзъ дѣмъ за живѣотъ мѣа. (Іоа 6. 51. 52). Пригадайте собѣ на тѣи памятни слова, коли Христосъ установляе Церковь и єи видиму голову, вручаючи св. Петрови ключъ. Пригадайте собѣ тѣи бесѣды до Фарисєѣвъ, якъ ихъ Христосъ картае за ихъ грѣхи и переверотниѣсть, а наконецъ тую прекрасну пращальну бесѣду до Своихъ ученикѣвъ на тайной вечери.

А дальше розважайте тѣи прекрасни притчи и подобія, въ якихъ Христосъ Свою науку подае, о сѣвачи и рѣжныхъ плодахъ ємени, о куколю посередѣ пшеницѣ, о зернати гѣрчицѣ и о квасѣ, о деревѣ, котрє не родило овочєвъ. А дальше о милосерднѣмъ самарянинѣ, о заблудившой вѣвци, о блуднѣмъ сынѣ, о робѣтникахъ въ виноградѣ, о мудрыхъ и нерозумныхъ дѣвахъ а наконецъ о добрѣмъ пастырю, котрый душу свою полагае за вѣвцѣ свои. А въ всѣхъ Своихъ наукахъ оказуєся Христосъ яко Мєсїя, той Мєсїя, котрєго Богъ черезъ пророкѣвъ обѣщавъ а теперѣ на землю зѣславъ.

И тое Свое посланництво подтверждаетъ черезъ Свои дѣла, черезъ чуда: „Ѵкрѣпѣте мнѣ. ѿкъ ѿзъ ко Оцѣ, ѿ Оцѣ ко мнѣ: дѣи ли же нѣ, за тѣ дѣла кѣрѣ имѣи мнѣ“ (Іоа. 14. II.) И дѣла, яки Христосъ дѣлавъ, були великими чудами. Хорыхъ рѣжного рода уздорєвлявъ, злыхъ духѣвъ зъ людей выганявъ, бурю на мори галилейскѣмъ успокоивъ, Самъ ходивъ по морю, два разы накормивъ тысячи людей кѣлькама хлѣбами, въ мѣсточку Наимъ воскресивъ помершого сына одинака вдовицѣ, воскресивъ доньку Іаира, и торжественно воскресивъ помершого Лазаря въ Витаніи, котрый вже чотыри дни въ грѣбѣ лежавъ. Христосъ дивить напередъ въ будучнѣсть, предсказує сумну долю жидѣвъ и збурєнє заслѣпленого мѣста Іерусалима, предсказує докладно, зъ всѣми подробицями, Свои страсти. (Лук. 18. 31—33)

И велика часть юдєѣвъ перєняла сѣ Єго наукою, дала сѣ перєконати Єго чудесами, увѣрили въ Іисуса, яко Мєсїю, а найсампередъ Єго Ученики и Апостолы, котрыхъ Собѣ выбравъ. Але книжники и фарисєѣ инакше собѣ представляли Мєсїю, они думали, що Мєсїя приїде зъ великою силою и славою земскою, зъ богатствомъ и войскомъ и народъ жидѣвскіи здѣлає могучимъ, богатымъ и панующимъ.

О щастію земскѣмъ, короткѣмъ и проминающѣмъ, они думали. О Царствѣ Божѣмъ, котре не есть зъ того свѣта, якъ Христосъ сказавъ, нехотѣли ничъ знати, не мали о тѣмъ понятя. Дятого противили чя Спасителеви не лише не увѣрили въ Него, але думали, якбы Ёго позбутися и знищити.

И довершаеся дѣло Спасителя въ Ёго страданіяхъ и смерти за насъ грѣшныхъ людей. Установляе памятку Своєи смерти даючи Своимъ ученикамъ а черезъ нихъ намъ Свое тѣло и Свою кровь пѣдъ видами хлѣба и вина; на горѣ оливної допускае, що страхъ смерти зходить на Него, дозволяе, що оденъ зъ Ёго ученикѣвъ Ёго продае, дае ся пѣимати, дае ся вести передъ раду жидѣвску и передъ Пилата, мовчки приймае вирокъ смерти, самъ несе крестъ Свѣй на гору Голготу, тамъ проливае Свою кровь найсвятѣйшу, тамъ выпивае чашу горести ажъ до смерти, за насъ, за нашѣ грѣхи, за нашѣ беззаконія, за нашу невѣрностъ, за Нашъ бракъ любви, за переверотностъ нашего серця!

То дорогій Брате, твоѣй Христосъ, твоѣй Спаситель. Диви на Него, диви особенно теперъ, въ тѣмъ часѣ. Вѣнъ своею наукою освѣтлюе твою дорогу, котрею маешъ ити! Вѣнъ Своими чудесами кличе до тебе: Я твоѣй Месія, Я Сынъ Божій; Вѣнъ Своею кровію спасае тебе вѣдъ вѣчнои погибели, платить Отцу небесному за твои грѣхи. О Іисусе, Спасителю нашъ! Мы вѣримо въ Тебе, помагай намъ и ратуѣй вѣдъ нашої невѣрности. Здѣлай, щобы вѣра наша стала ся живою, черезъ любовь до Тебе. Такъ, мы любимо Тебе, мы прославляемъ Тебе, бо черезъ Твое жите, черезъ Твою науку, черезъ Твою смерть прийшло спасеніе для цѣлого свѣта!

А теперъ дорогій Братя, розважмо тое, що Христосъ есть нашимъ примѣромъ и образцемъ. Просвѣченіи и поученіи словомъ науки Христовои, обмытіи и очищеніи въ крови Христовой, маемо яко люде новіи, яко люде обновленіи нове жите провадити. Кто буде нашимъ провѣдникомъ въ тѣмъ житю? Никто иншій, лише той, котрый сказавъ: *Яъкъ ѣсмы пѣтъ и йстина й живѣтъ* (Іова. 14, 5.) „*Яъкъ ѣсмы свѣтъ мѣрѣ: ходѣй по мнѣ, не ймать ходити въ тѣмѣ, но ймать свѣтъ живѣтъный*“ (Іова. 8. 12). То значить: Се е дорога, и правда и жите. Я есмь свѣтло свѣта, кто иде за мною, той не буде ходити въ темнотѣ, але буде мати свѣтло жита. Свѣтъ мае много такихъ, котрі хотять бути провѣдниками. Каждый зъ нихъ захвалюеся, що вѣнъ оденъ знае найлѣпше дорогу, котрею треба ити, щобы зайти до щастя. Але о нихъ всѣхъ треба сказати словами Спасителя: „*Сакѣицѣ сѣкѣдѣ йци вѣдѣтъ, ѣба въ йамѣ спадѣтъ*“ (Мат. 15. 14) Лише Христосъ мае повне право жадати, щобы мы за Нимъ ишли, Ёму послѣдовали и тою дорогою ишли, якою Вѣнъ ишовъ яко чоловікъ на той землі. Бо коли мѣгъ якій чоловікъ сказати такъ, якъ Христосъ сказавъ до жидѣвъ: „*Ктѣ ѿ васъ ѡбличѣтъ мѣ ѿ грѣкѣ*“ (Іова. 8. 45) кто зъ васъ може мене обвиняти о якій грѣхъ? Вѣнъ бо есть Сыномъ Божимъ, въ котрѣмъ Божество перебувае, и въ котрѣмъ обявляеся людямъ святѣсть Бога.

Въ чомъ же найсампередъ маємо мы за нашимъ Спасителемъ ити, якій примѣръ зъ него брати?

Ото найсампередъ учѣмся вѣдѣ Христа любити Бога, учѣмся ревности о славу Богу и послушенства для святой воли Божой. Тое, що Ангели при рождествѣ Христа свѣту оголосили: „*ГЛАГОЛА КЪ ГЫШНЫХЪ ЛѢТЪ*“ (Лук. 2. 14.) тоє було якбы зъ устъ народженого Ісуса взяте, и тоє було цѣлею Его житя на земли. Яко дванадцятылѣтній хлопецъ Христосъ въ Храмѣ забуває на мать и опѣкуна Свого, щобы бути въ тѣмъ, що до его Отца небесного належало. Коли при керниці Якова учиники принесли Ему вѣти, Вѣнъ повѣдає: „*мѣє вѣрашно єсть, да сотворю волю послакшаго мѣ, и совершѣ дѣло єго*“ (Іоан. 4. 34). А коли на горѣ оливної въ тревозѣ смертельнѣй, котру добровѣльно на Себе взявъ, каже: „*Оче — мѣмо нѣси ѿ мѣні чашѣ сѣю*“ то заразъ додає: „*но не єже ѡзъ хоцѣ, но єже ты*“ (Мар. 14. 36.) здаючися цѣлкомъ на волю Отца. Бо, якъ Апостоль каже: „*послѣшлихъ быхъ даже до смѣрти, смѣрти крѣпкѣ*“ (Філіп. 2. 8).

Тожъ и мы, дорогі братя, слухаймо воли Божой, будьмо ей послушні. Обявивъ намъ Свою волю въ Своихъ заповѣдяхъ, а Церковь св. тую волю Богу намъ оголошує. Пѣдаваймо нашу волю воли Отца небесного. Але не зъ примусу, а добровѣльно, радо, зъ любви до нашего Спасителя, котрый давъ намъ такъ красный примѣръ послушенства. Ревно и щиро стараймося о славу Богу, а то въ той способѣ, що всюды смѣло вѣру нашу будемъ визнавати, що николи нестерпимо, щобы имя Боже и слава Его були понижені, якъ тоє на жалѣ теперъ не разъ дѣся; що пѣсля силъ нашихъ будемо старатися о розширене Царства Божого на земли черезъ прославляне Бога нашими молитвами, нашими богослуженнями, нашимъ праведнымъ житемъ.

А дальше наслѣдуймо Христа яко нашъ найкрасній примѣръ въ той способѣ, що любовь ближнихъ будемъ мати въ сердцахъ нашихъ и тую дѣломъ оказувати. При рождествѣ Христа Ангели обвѣстили не лише славу Богу, але и додали другу рѣчь, котру Христосъ принѣсь: „*на земли миръ: во чловѣцѣхъ благоволеніє*“ (Лук. 2. 14) И Христосъ вѣрно тоє предсказанє Ангелѣвъ сповнивъ. Вѣнъ насъ, братьей Своихъ, любивъ щиро вѣдѣ початку ажъ до смерти на крестѣ и намъ черезъ тоє выєднавъ миръ, выєднавъ спокѣй. Три роки ходивъ по Юдеи „*благодѣтельства*“, дѣлаючи добродѣйства; шукавъ що було страчене, проповѣдавъ бѣднымъ Євангеліє, вѣдпускавъ грѣхи, привертавъ здорове. Зъ любви къ намъ полишавъ намъ Своє тѣло и кровь, зъ любви жажду мавъ на крестѣ за нашими душами, за нашимъ спокоемъ, зъ любви сказавъ на кѣнци: „*совершила сѣ*“.

И чижъ може знайти ся еще сердце такъ затвердѣле, щобы, поглядаючи на любовь Христа, на любовь Сына Божого до людей, сердце такъ переверотне, щобы не любило ближнихъ своихъ? Св. Ап. Іоанъ, той Апостоль любви такъ повѣдає: „*Ѣ сѣмъ познахомъ любовѣ, ѡкѣ ѡнъ по насъ дѣшѣ своѣ положѣ: и мѣ должны єсмы по братѣмъ дѣшѣ*“.

полагати" (1. Іва. 16). Колись погане подивляли Християнъ и говорили: дивѣть, якъ они ся любять! Но дороги брата, скажѣть саміи чи теперъ, въ теперѣшнихъ часахъ, незадалеко вѣддалилися мы вѣдъ тыхъ першихъ християнъ, незадалеко вѣдъ примѣру Христа, незадалеко вѣдъ Христа самого! Не можна вправдѣ сказати, якобы любовь християньска щезла цѣлкомъ; суть люде и межи нами суть таки, котрыхъ серця переняти щирою любовью, для котрыхъ наибѣльшимъ щастемъ, другимъ добре творити, за другихъ жертвовати себе. Але кѣлько нажалъ сердець зимныхъ, ба зетвердѣлыхъ, сердець, котрыхъ непорушитъ нужда брата его, чи душевна чи тѣсна, противно, котри якусь радѣсть, радѣсть вже не инну, а дѣвольску, мають, коли видять брата свого въ нещастію. Грѣшитъ братъ его, вѣнъ его не ратує зъ того нещастя душевного, але радуєся и смѣєся зъ него. Знаходиться братъ его въ нуждѣ дочасной, пѣдунавъ на маєтку, попавъ въ довги — вѣнъ непоратує его але зновъ неразъ радуєся нещастемъ брата свого. По чѣмъ же пѣзнають насъ, що мы учениками Христовыми єсьмо, коли любви нема меже нами? Нема згоды межи громадами, нема приязни въ поодинокихъ громадахъ, нема любви въ родинахъ. Братъ ганьбить брата публично, оклеветує и обмавляє, пѣдносить на него руку, дѣлає шкоду на маєтку, на здоровлю, на славѣ и найменшой уразы прости не хоче — чижь вже такіи нещасныйи не мовить молитвы, не мовить той молитвы, котрой Христосъ насъ научивъ, а де суть слова: „і ѡстаѡи на́мъ до́лги на́ша, і́-коже и мы ѡстаѡѡѡмъ должнико́мъ на́шимъ,“ чи не мислитъ о тѣмъ, що самъ на себе засудъ выдає, декретъ проголошує? Дорогіи Братя! На свѣтѣ, на той землі, не булобы тѣлько лиха и мы бы такъ ненарѣкали на лихіи часи, якбы була любовь въ серцяхъ людей, якбы не було ненависти, зависти и мести. Тожъ поглядайте на нашего Спасителя, берѣть собѣ примѣръ, послѣдуйте Єму, выкиньте зъ сердець Вашихъ погане самолюбство, загрѣйте тѣи серця до правдивои любви ближнихъ, а много здѣлаєте для власного спокою, для власного добра, для власного щастя, много уникнете грѣхѣвъ и оновите душѣ Вашѣи въ Христа.

Але еще хвилю пригляньмо ся дальше житію нашего Сладчайшого Спасителя, бо видно въ Нѣмъ примѣръ всѣхъ а всѣхъ честнѣсть. Мы недѣйшли бы до кѣнця, елибысьмо о всѣхъ хотѣли говорити, але хочу дорогіи Братя звернути еще Вашу увагу на тѣи такъ въ очи впадаючіи знамена житя Христа, на Єго покору и лагѣднѣсть. „наѡчитесѡ ѡ́ минѣ, і́акъ кротокъ єсмь і́ смиренъ сѣрдцемъ: и ѡбращѣте по́кой дѣшнихъ ва́шимъ“ (Мат. II. 29). Хочешъ отже, дорогіи Брате мати спокѣи въ душѣ твоей, будьже лагѣднымъ и покорнымъ такъ, якъ нимъ бувъ твоѣи Спаситель. Лагѣднѣсть и покорѡ то цнѣты такіи навскрѣзь християньскіи, такъ щиро християньскіи, що ихъ де инде не видко, лише у правдивыхъ християнъ. Тамъ, де Христа добре знають, щиро люблять, тамъ є и лагѣднѣсть и покорѡ, де же брате не видишь тыхъ цнѣть, тамъ и цѣле жите не може бути правдиво християньске. Ничъ такъ непротивитѣся Христу, якъ гордѣсть и злѣсть, злий и гордый чоловѣкъ творить много

грѣха, затроює родинѣ и ближнимъ жите и немає спокою въ душѣ своей. Ты же дорогій Брате, стережися тыхъ пороковъ, а коли злѣсть або гордѣсть на душу твою нападе, поглянь на твого Спасителя, укорися передъ крестомъ, у стѣпъ креста зложи твою пристрасть а вѣдзыскаєшь спокѣй душѣ твоей.

Чи маю Вамъ, дорогій Братя пригадовати, якъ Христосъ тѣло Своє умертвлявъ, постомъ, молитвою, працею. якъ насъ заохочувавъ, щобы мы крестъ свѣй взяли на себе. Чи маю Вамъ пригадовати, що за примѣромъ Христа не въ увеселеняхъ и розкошахъ дочасныхъ щастя нашего шукати мы повинні, але въ выповненю волѣ Вѣтця небесного? Чи маю Вамъ пригадати, зъ якою терпеливостію Христосъ зносивъ всѣ труды, бѣды пониження, страданя и смерть саму? О тѣмъ я вже въ давнѣйшихъ лѣтахъ до Васъ говоривъ, о тѣмъ Церковь св. въ цѣлѣмъ великомъ постѣ Васъ поучає. Тожъ кѣнчѣ, а на кѣнци прошу Васъ и взываю. розмышляйте щиро и уважно въ тѣмъ великомъ постѣ надъ Христомъ, надъ тыми рѣчами, котрі я въ нынѣшнімъ моимъ листѣ Вамъ пригадую. Ужійте той великій постъ на тое, щобы обновлятися въ Христа, щобы покинути злі привычки и пристрасти, а придбати собѣ много цнотѣ, послѣдуючи примѣру Христа. А въ той спосѣбъ приготовитеся добре до св. сповѣди пасхальной, очистите душѣ Вашѣ вѣдъ грѣховъ, зъ чистымъ сердцемъ приймете Тѣло и кровь Христа Господа до себе, и радѣстно будете обходити свѣтлый празникъ Воскресенія. И положете тривкі пѣдвалины пѣдъ Ваше будуче щасте, на тыхъ пѣдвалинахъ збудоване Ваше дальше жите буде Христу вѣрне и Богу миле и выслужить Вамъ нагороду велику, корону жита вѣчного. Бо Богъ сказавъ устами Свого Апостола: „Бѣди вѣрныѣ даже до смѣрти, и дамы тѣбѣ вѣнцѣ животѣ“ (Апок. 2.10)

Благодать Господня съ всѣми Вами. Аминь.

Въ Перемышли въ недѣлю о блудномъ сынѣ 25. Сѣчня (7. Лютого) р. Б. 1904.

† КОНСТАНТИНЪ

Епископъ.

Поручає ся Всечестному Духовенству повысшій листъ пастирскій оголосити мѣсто проповѣди въ Недѣлю сыропустну. Въ парохіяхъ до котрыхъ дочерній Церкви належать, має ся той листъ пастирскій въ кождѣй Церкви оголосити.

ОО. Катихиты шкѣлъ середныхъ и выдѣловыхъ мають той листъ молодѣжи шкѣльной мѣсто ексорты въ Недѣлю сыропустну прочитати, а въ школахъ народныхъ вѣдповѣдну ексорту выголосити.

Що до захованя посту, поручаємъ благоразумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тѣмъ взглядѣ оголошенныхъ на Синодѣ дієцезальномъ въ Перемышли въ роцѣ 1898, то єсть о ухвалахъ Синоду провинціального Львѣвского зъ року 1891. Дебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшеня вѣдъ посту, то удѣляємъ той власти Всч. Духовенству, на що особенно звертаємъ

увагу Веч. ОО. Катихитовъ, чтобы вѣдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцевъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ разрѣшеня вѣдъ посту що до молитовъ належитъ заховати правило Синоду пров. Львовского.

Рѣвночасно позволяемъ Веч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ низше 2.000 душъ розпочинати св. Сповѣдъ пасхальну вѣдъ 1. Понедѣлка а въ парохіяхъ низше 2.000 душъ вѣдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдъ пасхальна кѣнчить ся зъ днемъ праздника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляемъ власть на часъ св. вел. посту разрѣшати вѣдъ грѣхѣвъ власти Нашой задержанныхъ. Кромѣ 1) умыснѣ чѣловѣкоубійство и 2) согнанѣ чѣловѣческаго плода (*secuto effectu*).

Кромѣ того силою власти вѣдъ св. апостольскаго Престола на пятилѣте Намъ удѣленои, удѣляемъ власть, веѣмъ Веч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальной, привертати каючимъ ся утраченѣ право, *petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consanguinea vel consanguineo sive in primo sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti*, що дѣлати ся має въ слѣдуючій спосѣбъ. По выголошеню формы разрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаемъ увагу Веч. О. О. Сповѣдникѣвъ, що форма разрѣшеня має докладно высказати ся при кождѣмъ сповѣдаючѣмъ ся, иначе каючій ся не одержавъ разрѣшеня, має ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу удѣленою, а менѣ вѣдпорученою, привертаю тобѣ право, довгъ с пружескій вѣдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плѣтскій зъ сродною (зъ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоего), поповнений утративъ есь. Въ имя Отца † и Сына † и святаго Духа † Аминь.“

Кромѣ того до кѣнця бѣжучаго року 1904 удѣляемъ власть веѣмъ сповѣдникамъ разрѣшати вѣдъ грѣхѣвъ задержанныхъ, вынявши два высше сказаніи, такожъ на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченя въ слѣдующихъ случаяхъ :

- 1) при сповѣди женщины передъ пологомъ.
- 2) при сповѣди загальной, если тая сповѣдъ загальна естъ конечна.

Вѣдъ Еп. О р д и н а р і я т а

Перемышль дня 7. Лютого 1904.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Ч. 7.

Ч. 385. Речинець до св. рукополаганя въ іереи.

Кандидатѣвъ духовного стану укѣнчившихъ науки богословски и желающихъ принятя св. Рукоположене, взыває ся щобы поданя свои до дня 1. марта с. р. внесли, самѣ же явили ся въ канцеляріи Еп. Консисторіи дня 8. н. ст. марта с. р. о 9. годинѣ передъ полуднемъ.

Поданя мають бути заосмотрені; 1) свѣдоцтвами всѣхъ наукъ шкѣльныхъ 2) моральности, 3) здоровья, 4) убожества подтвержденного ц. к. Староствомъ, 5) вѣнчаня, если суть женаті, 6) удоволеня повинности войсковою:

Вѣдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль. 27. Сѣчня 1904.

Ч. 8.

Ч. 7623/903. Конкурсъ на посаду сповѣдника при катедр. Храмѣ въ Перемышли.

При тутешнѣмъ катедраль. Храмѣ есть до обсажденя посада П. проповѣдника.

Желающіи о тую посаду убѣгати ся священники, довжніи свои прошеня належито заосмотрені вносити до Еп. Консисторіи до 29. Лютого 1904.

Вѣдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 5. Сѣчня 1904.

ХРОНИКА.

Именованя :

- Ч. 587/орд. О. Др. Масцюхъ Василій, Чабанъ Назарій и Погорецкій Емилианъ именованіи референтами Еп. Консисторіи.
- Ч. 526. О. Волошиньскій Василій парохъ въ Вербянахъ им. тіт. Совѣтникомъ Еп. Консисторіи.
- Ч. 54/орд. О. Др. Масцюхъ Василій им. Нотаремъ Еп. Суда супружеского.

Презенты получили:

- Ч. 12. О. Подлускій Петръ на парохію Любынь.
- „ 15. „ Турчмановичъ Теофилъ на парохію Купновичи.
- „ 220. О. Антоневиць Маріянъ на парохію Щирецъ.

- Ч. 312. О. Смолинський Василій на парохію Ростока велика.
„ 384. „ Гарасимчукъ Петро на парохію Млыны.
„ 423. „ Тымчишинъ Михайль на парохію Лѣмна.
„ 545. „ Юзьвякъ Михайль на парохію Звѣрь.

До каноничной институції заво́звані :

- Ч. 562. О. Подлускій Петръ на Любынь.
„ 550. „ Турчмановичъ Теофилъ на Купновичи.

Завѣдательства получили :

- Ч. 207. О. Адріановичъ Леонтій въ Корманичахъ.
„ 250. „ Ковальчинъ Іоанъ въ Болехѣвцяхъ.

Новопоставлені пресвитери получили слѣдуючі сотруди́цтва.

- Ч. 306. О. Гнатышакъ Іоанъ въ Гуссаковъ.
„ 307. „ Качмаръ Михайль въ Добровлянахъ.
„ 308. „ Димитрій Михальчукъ въ Желдци.
„ 333. „ Артемовичъ Михайль въ Посадъ рыботыцкѣй.

Н е к р о л о г і я.

- О. Таворекій Левъ, парохъ въ Корманичахъ уп. 7. Сѣчня 1904.
„ Ясеницкій Антоній парохъ въ Болехѣвцяхъ уп. 12. Сѣчня 1904.
„ Сапрунь Михайль парохъ въ Куни́нскѣй Воли уп. 12. Сѣчня 1904.
„ Копыстянскій Іосифъ парохъ въ Лежайску уп. 30. Сѣчня 1904.
„ Дрималикъ Іоанъ парохъ въ Волощи уп. 1. Лютого 1904.

Души ихъ поручають ся молитвамъ Преч. Клира.

Вѣдъ Еп. Консисто́ріи.

Пере́мышль, 8. Лютого 1904.

† КОНСТАНТИНЪ
ЕПИСКОПЪ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.